

Un papat regressiu

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, Editorial, 19.04.09

Avui es compleixen quatre anys del conclave que va elegir el cardenal Ratzinger com a Sant Pare de l'Església catòlica. Convé recordar que, en el seu moment, l'accés al papat de qui s'havia convertit en la mà dreta de Joan Pau II i president de la Congregació per a la Doctrina de la Fe va ser observat des de dos paràmetres diferents. Hi havia qui veia en Benet XVI l'antic executor del Sant Ofici, un flagell d'heretges que s'havia enfrontat amb una sòlida càrrega disciplinària a teòlegs díscols, com el seu antic company de Tübingen Hans Küng. I hi havia qui contemplava el nou papat com un intent del Vaticà per tenir al capdamunt de la jerarquia algú que, ara lluny del populisme de Wojtila, introduís a l'Església criteris intel·lectuals.

Però la veritat és que aquests quatre anys han servit per desmentir contundentment tots aquells que, esperançats amb el bagatge cultural i moral del nou Pontífex, confiaven en un Papa dialogant i obert a les tendències de la modernitat. Una de les primeres accions empreses per Benet XVI va ser una entrevista cordial precisament amb Hans Küng. Quatre anys després, Küng ha demanat la dimissió del Papa per haver perdonat els ultramuntans bisbes lefebvrians.

En aquests quatre anys, Benet XVI ha recorregut un camí de regressió. En molts temes que concerneixen els ciutadans en general i en molts altres que competeixen als que professen la fe catòlica. Entre els primers, podríem parlar d'innecessàries dosis de tensió amb musulmans i jueus, de les molt polèmiques declaracions contra la utilització dels preservatius a l'Àfrica o contra el dret a una mort digna i de la defensa

de l'acció dels conquistadors a l'Amèrica Llatina. Entre els segons, hi ha hagut una evident laminació dels èxits del Concili Vaticà II, amb l'acostament a les tesis de Lefebvre i la possibilitat de tornar a fer les misses en llatí, la condemna a textos renovadors de la teologia (com el càstig al jesuïta Sobrino), o la consolidació de la més estricta ortodòxia excloent en el diàleg ecumènic.

Hi ha qui argumenta que el Papa no és més que un reu de la fèrria burocràcia vaticana, més retrògrada que mai, més encastellada que mai en conceptes arcaics, però la veritat és que ell mateix va ser durant molt de temps el més íncrit exemple d'un poder que cada dia està més sord davant el crit descarnat d'una humanitat dolguda.